

De renum usu paradoxum / [Joannes Georgius Fabricius].

Contributors

Fabricius, Johann Georg, 1593-1668.
Sennert, Daniel, 1572-1637

Publication/Creation

Wittenberg : J. Richter, 1618.

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/kukcraut>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

2117
CYNΘEO,

Hoc

De

RENUM

Ufu

PARADOXUM,

SUB PRÆSIDIO

Viri Clarissimi pariter atq; Excellentissimi,

Dn. DANIELIS SENNERTI,

Phil. & Med. D. ac P. P., Facultatisq; Medicæ Senioris
& p. t. Decani Spectabilis, Fautoris sui pl.
observandi,

In almâ Leucoreâ

DISPUTATIONIS LOCO

Publicè defendere conabitur

M. JOH. GEORG. FABRICIUS,

Norimbergensis.

*Ad diem 7. Calend. Octobris, horis à sextâ matutinis,
in Acroaterio Medicorum.*

WITTENBERGÆ,

Ex Officinâ Typographicâ Joh. Richter.

ANNO MD CXXIX.

1618

VIRIS
AUCTORITATE PRUDENTIA FIDE
LEGALIQUE SCIENTIA
PRAEEMINENTISSIMIS
DN. PETRO SCHUBACH QUAESTORI IN
DIOECESI ZINNENSI OPTI-
ME MERITO
DN. JACOBO MAURITIO J. V. C. ET SCABI-
NATUS JUTREBOGENSIS ADSESSO-
RI HONORATISSIMO
ET
DN. HENRICO HAGEN J. V. C. DIGNISSIMO.
FAUTORIBUS AFFINIBUS ATQUE AMICIS
SUIS EXOPTATISSIMIS
M. JOH. GEORG. FABRICIUS NORIM-
BERGENSIS
HANC DE RENUM USU DISPUTATIONEM
IN
AMORIS AC OBSERVANTIAE
MON.
DEVOTE
DEDICAT.

PARADOXI

De RENUM Ufu

Thesis I.

 Uamobrem interdum à veterum opinionibus discedendum sit, præclarè explicat Aristoteles, *lib. I. Ethic. c. 6.*, ubi Platoniam rejecturus sententiam: Præstat, inquit, atque adeò oportet etiam ita nos veritati addictos esse, ut præ illâ vel nostra ipsorummet decreta evertere non dubitemus. Atque mox addit: Ἀμφοῖν ὄντων Φίλων, ὅσιον προτιμᾶν τὴν ἀλήθειαν.

II.

Ideoq; veritatis investigatio semper culpâ caruit. Immò, ut Gal. *I. de Us. Respirat. c. I.* habet: *τολμητέον τε καὶ ζητητέον τὸ ἀληθές. εἰ γὰρ καὶ μὴ τύχωμεν αὐτῶ πάντως, δὴ πᾶς πλησιέστερον, ἢ νῦν ἐσμέν, ἀφισιόμεθα.*

III.

Unde minimè nobis vitio verti poterit, si Renum usum explicaturi aliquid præter vulgatam Medicorum doctrinam proposuerimus. Neque

enim animus est, antiquis temerè obloqui, sed veritatē eruere, inquirendo: Num ei, quam sacræ literæ de Ufu Renum sententiâ suggerere videntur, consentanea inveniri in Medicinâ possit?

IV.

Physici ac Medici pleriq; in eâ hodiè sunt sententiâ, Renum nullum alium & in homine, & in alijs animalibus usum esse, quàm ut peculiari viserosum humorem à massâ sanguineâ per vasa emulgentia attrahant, atq; ita sanguinem à fero purgent.

V.

Verùm, si ea, quæ passim in sacris literis exstant, perpendamus, alius prætereâ usus renibus omninò assignandus videtur.

VI.

Psalmo 7.v.11. *Psalms*.26.v.2. *Jerem*.c.11.v.20. c.17.v.10. c.20.v.12. *Apoc*.c.2.v.20. Deus corda & renes scrutari dicitur.

VII.

In quibus locis per Renes pravas concupiscentias & cupidinem rei Veneræ intelligi, non pauci Theologi censent.

VIII.

Ita enim Nicol. de Lyr. loca *Jerem*.c.17. & *Apocal*.

Apocal. c. 2. Quia ego sum scrutans renes & corda, explicat: Examinans & puniens concupiscencias & malas cogitationes.

IX.

Et ad locum Nahum c. 2. v. 10: Et dolor seu defectio in cunctis renibus, Glossa habet: & deficient omnes voluptates carnis.

X.

Et ad locum Jerem. c. 12. v. 2: Et longè abes à renibus eorum, addit: quoniam erant adulteri.

XI.

Et ad psalmum 16. v. 7. ut etiam renes mei me noctu castigent, annotat Sebast. Castellio: Ut meæ nocturnæ coërceantur libidines.

XII.

Et ad Levit. cap. 3. ubi Deus mandat, ut renes ac omnis pinguedo ipsi offeratur, & ne sacerdotes ista comedant, interpretes annotant: Sacerdotes ita curare debere suum corpus, ne lasciviant. quasi renes occultâ vi pruritum amoris excitent.

XIII.

Et ad vocē Reneſ scribit ex Rabbi David. San-

res Pagninus in *Lexico Hebræo*, eos apud Hebræos nominari כְּלִיֹּת, אֶלֶּה, quod est desiderare, quod ibidem sit desiderium coitus.

XIV.

Et Flacius, in *Clave Scripturæ*, Renes tum urinæ expurgandæ, tum etiam genitali semini ac generationi servire affirmat.

XV.

Unde, ut idem Flacius, *eod. loco* annotat, Scriptura lumbis generationem tribuit, ut 1. Reg. c. 8. v. 19. & ad Hebr. c. 7. v. 5. & 10. videre est. Et vetus versio aliquoties pro lumbis Renū vocē usurpat.

XVI.

Neq; solum Hebræorum ista fuit sententia: Sed & Varro, ut Isidorus, *lib. 11. Orig.* habet, Renes dictos putavit, quod rivi ab his obscæni humoris nascantur: & lumbos, ob libidinis lasciviam.

XVII.

Quæ omnia cum occasione nobis præbeant de Ufu Renum diligentius cogitandi, operæ pretium esse putamus, renum naturam penitus intueri, & de illo imprimis disquirere: Num præter feri expurgationem alium adhuc usum habeant, sanguinis nimirum ad semen generandum præparationem?

XVIII.

XVIII.

Et primò quidem cum Renes peculiare, ut reliqua viscera, parenchyma, & quidē, ut rectè Galenus sentit, non multum à cordis substantiâ differens habeant; reliquorumq; viscerum carnib9 concoquendi peculiaris vis, & quidem singulis propria, tribuatur: caussa non est, cur ea Renum parenchymati deneganda sit.

XIX.

Neque videmus, quomodo Galeni ratio concludat, 6. *de decret. Hippocr. & Plat. c. 8.*, epati vim sanguificandi & cordi sanguinem arteriosum generandi tribuentis, eâ de causâ, quod epar peculiare parenchyma habeat, peculiare itidem cor, & epatis quidem parenchyma colore sanguini venoso, cordis verò sanguini arterioso respondeat: nisi etiam peculiaris vis sanguinem suo modo elaborandi Renum parenchymati tribuatur.

XX.

Deinde cum vena emulgens tam magna, & omnium à cavâ prodeuntium amplissima sit, multum etiam sanguinis ad renes vehit; & quâto pro sui nutritione Renes non indigent. Reliquum ergò cum sanguine arterioso mistum, & sero defecatum, ut in alium usum cedat, necesse est.

XXI.

Tertiò, Arteriâ tam amplâ, si tantum serosum humorem expurgarent renes, opus non fuisset: sed id potius officium habent arteriæ, ut sanguis arteriosus sanguini venoso confusus & mistus, atque à sero maximè repurgatus, in renibus aliquo modo mutetur atque elaboretur, quem venæ & arteriæ spermaticæ, quæ statim sub renibus & ad renes sanguinem hauriunt, ad seminis generationem in testes deferant.

XXII.

Nam quod vulgò docetur, arterias emulgentes, ut arteriosum expurgent sanguinem, serumque in arterijs copiosissimum in renes effundant, factas esse, difficultate non caret.

XXIII.

Qui enim ex Gal. 5. *de Uf. part. c. 5.* ideò serum in arterijs contineri probare conantur, quod arteriæ renibus datæ sunt, ij principium petunt, & incertum per æquè incertum probant.

XXIV.

Nam si venæ emulgentes datæ sunt, ut sanguinem à seroso humore purgent; atque ex venâ cavâ optima sanguinis portio ad dextrum cordis ventri-

ventriculum fertur, & ex eo demum in sinistro cordis ventriculo sanguis arteriosus elaboratur: Unde in arteriâ magnâ, quæ ex sinistro ventriculo Cordis non ita longo à renibus intervallo exoritur, copiosissimum illud serum ortum habeat?

XXV.

Et proindè Galeno, *loco allegato* quærenti; si non sanguinis in ipsis contenti à sero purgandi gratiâ renibus arteriæ immittantur, quænam alia causâ fuerit, cur eâ magnitudine Natura eas effecerit, ad cavitatemq; renum divisas ipsas, haud secus ac venas, produxerit? responderi potest: factas esse, ut sanguinem arteriosum ad renes fèrent, qui in eorum substantiâ cum sanguine venoso mistus & alteratus seminari generando materiam præbeat.

XXVI.

Rursus quæ sit, quod sapor ac odor ille, qui in animalibus plurimis non castratis per universum corpus diffunditur, maximè etiam in renibus percipiatur, & præcipuè in adultis? In novellorum autem ac teneriorum quadrupedum Renibus, cum nondum foeminas ineunt, non ita percipiatur?

XXVII.

XVII.

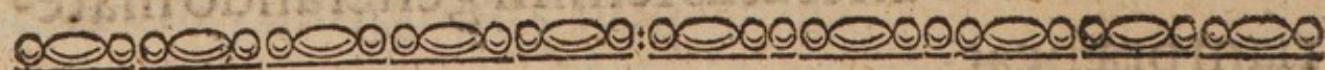
Oribasius quoq; *lib. 6. Collect. c. 38.* ex suppressione ac retentione feminis renes malè affectos fuisse deprehendit.

XXVIII.

Insuper in Gonorrhœâ medicamenta lumbis ad semen imminuendum atq; alterandum applicantur, ut ex Aretæo *l. 2. morb. Chronic. c. 7.* Trallian *l. 9. c. 9;* & alijs passim videre est,

XXIX.

Atq; hæ potissimùm rationes sunt, quib9 quis adduci posse videtur, ut de vulgatâ sententiâ de Usu Renum dubitet. Εἰ δὲ, ut habet Aristoteles, *Metaph. B. c. 1. τοῖς εὐπορῆσαι βουλομένοις προύργα τὸ διαπορῆσαι καλῶς.*

Ad præstantissimum nec non Doctissimum Virum,

Dn. M. JOHANNEM GEORGIUM FABRICIUM, amicum meum singularem.

L Audibus haud ego te Fabrici ornamento: nostrum
Non est conatu dicere digna tuo.

Tu Medicum sectator eris, Sophiaq; beata

Suspiciens animo sacra statuta tuo

Magnum opus est! Quod si ceptum feliciter urges,

Quis te non pleno semper amore colat?

Sis felix! nec enim verbis magis apprecor. Ipse

Te doctum sistes; annuet alma Trias.

Sincerae amicitiae ergo f.

Paulus Schenckius Hamburgensis.